

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 569/2022-44

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Petra Straku a Martina Vernarského (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], t. č. v [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného Advokátskou kanceláriou Samec & Partners, s. r. o., Národná 15, Žilina, proti postupu a uzneseniu Okresného riaditeľstva Policajného zboru Trenčín, odboru kriminálnej polície, 1. oddelenia vyšetrovania ČVS: ORP-682/1-VYS-TN-2020 z 24. septembra 2020 a postupu a uzneseniu Okresnej prokuratúry Trenčín č. k. 1 Pn 741/20/3309-5 z 13. októbra 2020 takto

r o z h o d o l :

Ústavnej sťažnosti **n e v y h o v u j e .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 17. decembra 2020 domáha vyslovenia porušenia základného práva zaručeného čl. 19 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva zaručeného čl. 8 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom a uznesením Okresného riaditeľstva Policajného zboru Trenčín, odboru kriminálnej polície, 1. oddelenia vyšetrovania (ďalej len „policajt“) ČVS: ORP-682/1-VYS-TN-2020 z 24. septembra 2020 a postupom a uznesením Okresnej prokuratúry Trenčín (ďalej len „prokurátor“) č. k. 1 Pn 741/20/3309-5 z 13. októbra 2020 (ďalej len „uznesenie prokurátora“ alebo „zamietajúce uznesenie“). Navrhuje napadnuté uznesenie prokurátora zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie.

2. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa uznesením č. k. III. ÚS 569/2022-25 z 13. októbra 2022 prijal na ďalšie konanie v rozsahu namietaného porušenia základného práva podľa čl. 19 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 8 ods. 1 dohovoru zamietajúcim uznesením. Vo zvyšnej časti ústavnú sťažnosť odmietol.

II.

Skutkové východiská

3. Sťažovateľ vykonával v čase od 8. decembra 2013 do 7. júna 2019 trest odňatia slobody v Ústave na výkon trestu odňatia slobody a Ústave na výkon väzby, [REDAKOVANÉ]. V rámci výkonu trestu absolvoval od 2. decembra 2016 do 20. októbra 2017 odborný výcvik mäsiara.

4. Spolužiakom sťažovateľa v procese odborného mäsiarskeho výcviku bol odsúdený [REDAKOVANÉ], ktorý mal podľa sťažovateľovho názoru pozitívnu anamnézu na nosičstvo hepatitídy typu C (anti HCV-pozitív). Sťažovateľ v tejto súvislosti namieta nedostatok zistenia (diagnostikovania testom) skutočnosti, či v čase vydania zdravotného preukazu potrebného na výkon odborného výcviku mäsiara zo strany [REDAKOVANÉ] bol [REDAKOVANÉ] nositeľom vírusu hepatitídy typu C. Takto mal byť sťažovateľ ohrozovaný na zdraví nebezpečnou nákazlivou ľudskou chorobou (hepatitídou typu C).

5. Z uvedených dôvodov podal sťažovateľ trestné oznámenie pre trestný čin šírenia nebezpečnej nákazlivej ľudskej choroby podľa § 163 ods. 1 Trestného zákona. Predmetné trestné oznámenie bolo uznesením policajta podľa § 197 ods. 1 písm. d) Trestného poriadku odmietnuté. Proti tomuto uzneseniu podal sťažovateľ sťažnosť, ktorá bola uznesením prokurátora podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietnutá ako nedôvodná.

III.

Argumentácia sťažovateľa

6. Namietané porušenie svojho základného práva zaručeného čl. 19 ods. 2 ústavy a práva zaručeného čl. 8 ods. 1 dohovoru sťažovateľ odôvodňuje nedodržaním pozitívneho záväzku štátu zabezpečiť efektívne rešpektovanie jeho súkromia a rodinného života. K porušeniu tohto imperatívu malo dôjsť v dôsledku nerešpektovania požiadavky poskytnutia účinnej trestnoprávnej ochrany, ktorá zahŕňa aj efektívnosť postupu orgánov činných v trestnom konaní v prípade aktov týkajúcich sa sťažovateľovej telesnej a duševnej integrity. Sťažovateľ v tejto súvislosti v podstatnom namieta nedostatok odôvodnenia uznesenia prokurátora vo vzťahu k námietkam, ktoré produkoval v sťažnosti proti uzneseniu policajta.

7. V konkrétnostiach sťažovateľ najprv upriamuje pozornosť na nezákonnosť výsluchu [REDAKOVANÉ]. Podľa sťažovateľovho názoru v uznesení policajta absentuje zmienka o čase výsluchu. Sťažovateľ ďalej tvrdí, že [REDAKOVANÉ] nebol pred výsluchom zbavený povinnosti mlčanlivosti, ktorú bol povinný zachovávať. Napokon sťažovateľ namieta, že policajt oprel svoje závery len o výpoveď [REDAKOVANÉ], v tom čase nachádzajúceho sa v procesnej pozícii podozrivého, bez toho, aby predmetnú výpoveď relevantným spôsobom preveril.

8. Obsahom ďalšej sťažostnej námietky je nezákonnosť stanoviska (správy) lekára zdravotníckeho zariadenia Ústavu na výkon trestu odňatia slobody a Ústavu na výkon väzby [REDAKOVANÉ] (ďalej len „stanovisko“). Z uznesenia policajta podľa názoru sťažovateľa nevyplýva identifikácia subjektu, ktorý toto stanovisko vyhotovil, času vyhotovenia stanoviska, ako ani údaje o dôkazoch, ktoré boli k stanovisku pripojené. Sťažovateľ namieta, že obsahom stanoviska boli údaje o zdravotnom stave [REDAKOVANÉ], ktoré mali podliehať povinnosti mlčanlivosti.

9. Tretia argumentačná línia vecne a chronologicky nadväzuje na prvé dve sťažnostné námietky. Sťažovateľ namieta deficit preverenia výpovede [REDAKOVANÉ] a stanoviska. V podstatnom sťažovateľ tvrdí, že v danej veci bolo potrebné pribrať znalca na účel previerky viacerých informácií získaných z avizovaných dôkazných prostriedkov. Ďalej sťažovateľ namieta nedostatok krvného testu o tom, že [REDAKOVANÉ] bol v relevantnom čase HCV RNA negatívny. V nadväznosti na uvedené sťažovateľ prezentuje názor o laxnom prístupe lekárskej autorít pri realizácii krvných testov u odsúdených pracujúcich v kuchyni v minulosti. Sťažovateľ ďalej poukazuje na uvedenie nepravdivého údajov [REDAKOVANÉ] v obdobnej minulej veci. V oboch naposledy uvedených súvislostiach sťažovateľ žiadal zabezpečiť ako dôkazný prostriedok príslušný vyšetrovací spis, čo policajti nevykonali. Ďalšie procesné chyby sťažovateľ vzhláda v nevypočítaní [REDAKOVANÉ] a príslušníka Zboru väzenskej a justičnej stráže (ďalej len „zbor“) [REDAKOVANÉ] ako pedagóga zodpovedného za vzdelávanie v Ústave na výkon trestu odňatia slobody a Ústave na výkon väzby [REDAKOVANÉ]. Sťažovateľ tvrdí, že [REDAKOVANÉ] klamal, keď uviedol, že [REDAKOVANÉ] a sťažovateľ pracovali v oddelenej miestnosti a nepripravovali jedlo pre ostatných odsúdených. Na účel dokázania tejto skutočnosti navrhol vypočítať ďalších mäsiarov, čo sa nestalo. Ďalší deficit vyšetrovania sťažovateľ vzhládol v nevykonaní ďalších listinných dôkazných prostriedkov, najmä pokiaľ ide o evidenciu odborného výcviku v rokoch 2016 až 2019 vo vzťahu k skupine, ktorej žiakom bol sťažovateľ a [REDAKOVANÉ], a pokiaľ ide o zmenový výkaz mäsiarov pracujúcich v kuchyni v rokoch 2016 až 2019. Stanovisko riaditeľa odboru zdravotnej starostlivosti Generálneho riaditeľstva Zboru väzenskej a justičnej stráže bolo podľa názoru sťažovateľa z hľadiska dokazovania nadbytočné.

10. Ďalej sťažovateľ prezentuje názor o nesprávnom právnom posúdení skutku policajtom. Policajti podľa sťažovateľovej mienky pochybil, keď tvrdil, že v danej veci nebolo spôsobené nebezpečenstvo šírenia nebezpečnej nákazlivej ľudskej choroby. Podľa sťažovateľa pre naplnenie skutkovej podstaty podľa § 163 Trestného zákona postačuje nielen spôsobenie nebezpečenstva rozšírenia nebezpečnej nákazlivej ľudskej choroby, ale aj zvýšenie predmetného nebezpečenstva.

11. V ďalšej časti ústavnej sťažnosti sťažovateľ v podstate rekapituluje argumentačné línie, s ktorými sa prokurátor v zamietajúcom uznesení nevysporiadal. Sťažovateľ predovšetkým tvrdí, že prokurátor nereagoval na argument o potrebe preverenia reflektovanej dôkaznej matérie znaleckým dokazovaním. V odpovedi na názor [REDAKOVANÉ] o tom, že hepatitída typu C sa prenáša krvnou plazmou, sťažovateľ argumentuje, že k prenosu tejto choroby mohlo dôjsť práve krvnou plazmou v dôsledku potenciálneho poranenia pri práci s mäsom. Ak [REDAKOVANÉ] tvrdí, že [REDAKOVANÉ] sa pri práci s mäsom vôbec neporanil, sťažovateľ oponuje, že uvedené nekorešponduje s konštrukciou § 163 Trestného zákona. Pre naplnenie príslušného znaku skutkovej podstaty predmetného trestného činu totiž postačuje aj nebezpečenstvo rozšírenia nebezpečnej nákazlivej ľudskej choroby (nebezpečenstvo poranenia). To znamená, že sa nevyžaduje rozšírenie nebezpečnej nákazlivej ľudskej choroby (poranenie). Tvrdenie o zákonomnom priebehu výpovede [REDAKOVANÉ] je podľa sťažovateľovho názoru neodôvodnené, pretože nebolo preukázané, že [REDAKOVANÉ] bol zbavený povinnosti mlčanlivosti, na ktorú bol povinný. Sťažovateľ tvrdí, že stanovisko nebolo získané v súlade so zákonom, pretože aj v tejto súvislosti bolo potrebné zbavenie povinnosti mlčanlivosti. Ďalej sťažovateľ spochybňuje argumentáciu prokurátora o tom, že spis, ktorý žiadal sťažovateľ vyžiadať v súvislosti s tvrdými klamstvami [REDAKOVANÉ], nebol v danej veci potrebný. Sťažovateľ poukazuje, že predmetný spis bol potrebný na účel

preukázania klamlivých neprávď tvrdených [REDAKOVANÉ] v relevantných minulých súvislostiach.

IV.

Vyjadrenie Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky

12. Generálna prokuratúra Slovenskej republiky (ďalej len „generálna prokuratúra“) v podstatnom uviedla, že sťažovateľ sa od roku 2019 dosiaľ opakovane domáha postihu príslušníkov zboru, ktorí umožnili odsúdeným (nosičom vírusu hepatitídy) manipulovať s potravinami, a lekárov, ktorí vystavili týmto odsúdeným zdravotný preukaz pre prácu s potravinami. Vo svojich trestných oznámeniach menil len adresáta trestných oznámení, označenie trestného činu, ktorého sa mali podozrivé osoby dopustiť, a rozširoval okruh odsúdených (nosičov vírusu hepatitídy) pracujúcich v kuchyni pre odsúdených. Vo všetkých trestných konaniach vystupoval sťažovateľ výlučne v postavení oznamovateľa trestného činu. S nárokom na náhradu škody sa sťažovateľ k trestnému konaniu nepripojil. Generálna prokuratúra podotkla, že výsledky viacerých trestných konaní boli posudzované ústavným súdom na základe ústavných sťažností sťažovateľa bez toho, aby im ústavný súd priznal procesný úspech. Následne generálna prokuratúra upriamila pozornosť na jednotlivé trestné oznámenia sťažovateľa a vysporiadanie sa s nimi v inštančnom postupe.

13. V ďalšej argumentácii generálna prokuratúra uviedla, že v zmysle rozhodovacej praxe Ústavného súdu Českej republiky a Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) vyžaduje čl. 8 dohovoru trestnoprávnu ochranu len výnimočne. Generálna prokuratúra podotkla, že ústavný súd dosiaľ len v jednom prípade vyslovil porušenie základného práva sťažovateľa na rešpektovanie súkromného a rodinného života podľa čl. 19 ods. 2 ústavy a práva na rešpektovanie súkromného a rodinného života podľa čl. 8 ods. 1 dohovoru absenciou účinného vyšetrovania orgánmi prokuratúry, a to vo veci domáceho násillia (I. ÚS 431/2019). V nadväznosti na uvedené generálna prokuratúra akcentovala, že v danej veci sťažovateľ podal trestné oznámenie pre prečin šírenia nebezpečnej nákazlivej ľudskej choroby podľa § 163 ods. 1 Trestného zákona, ktorého objektívna stránka spočíva v úmyselnom spôsobení alebo zvýšení nebezpečenstva zavlečenia alebo rozšírenia nebezpečnej nákazlivej ľudskej choroby. Z hľadiska následku ide o ohrozovací trestný čin.

14. Generálna prokuratúra ďalej poukázala na zhromaždenú dôkaznú materiú, na základe ktorej orgány činné v trestnom konaní uzavreli, že konanie [REDAKOVANÉ] nenaplnia znaky trestného činu a navrhla ústavnej sťažnosti nevyhovieť.

15. V závere svojho vyjadrenia generálna prokuratúra odkázala na vyjadrenie okresnej prokuratúry č. k. 1 Pn 741/20/3309-13 z 27. októbra 2022, ktoré okresná prokuratúra adresovala generálnej prokuratúre. Z neho vyplýva, že okresná prokuratúra sa nestotožnila so sťažovateľom namietaným nedostatočným odôvodnením uznesenia policajta a zamietajúceho uznesenia. Okresná prokuratúra poukázala na výpoveď [REDAKOVANÉ] a viaceré listinné dôkazy, ktoré predmetnú výpoveď podporujú. Uznesenie policajta sa teda nezakladá len na výpovedi [REDAKOVANÉ]. Pokiaľ ide o nezákonnosť stanoviska, podľa názoru okresnej prokuratúry nie je zrejmé, o aké stanovisko ide, keďže [REDAKOVANÉ] bol vypočutý na zápisnicu. Ak ide o nezbavenie mlčanlivosti [REDAKOVANÉ], okresná prokuratúra uvádza, že [REDAKOVANÉ] sa k veci vyjadroval vo všeobecnosti, keďže v čase prejednávania veci bol už štyri roky zamestnaný na inom mieste. Okresná prokuratúra sa nestotožnila ani so sťažovateľovým názorom o potrebe

pribratia znalca. Skutok je datovaný do rokov 2014 až 2016 a vec bola riešená až v roku 2020, pričom vzorky [REDAKOVANÉ] sa po tak dlhú dobu neuchovávali. Pokiaľ ide o nevypočutie [REDAKOVANÉ] a príslušníka zboru [REDAKOVANÉ], okresná prokuratúra uviedla, že oba výsluchy by k ničomu novému a podstatnému nevedli, pretože okolnosti podstatné pre rozhodnutie boli získané z iných dôkazných prostriedkov. Evidencia odborného výcviku v rokoch 2016 až 2019 nebola do vyšetrovacieho spisu zahrnutá preto, lebo [REDAKOVANÉ] pracoval v Ústave na výkon trestu odňatia slobody a Ústave na výkon väzby [REDAKOVANÉ] v rokoch 2014 až 2016. Nie je zrejmé, čo by sa týmto dôkazným prostriedkom dalo dosiahnuť. Pokiaľ ide o námietku nesprávnej právnej kvalifikácie skutku, [REDAKOVANÉ] bol z ochorenia HCV vyliečený v roku 2014 a prekonanie takéhoto ochorenia nie je prekážkou pracovať na pozícii, na ktorej tento odsúdený pracoval, ani civilných podmienkach. Ak sťažovateľ poukazuje, že na naplnenie skutkovej podstaty trestného činu podľa § 163 Trestného zákona postačuje aj riziko poranenia, okresná prokuratúra opätovne uvádza, že [REDAKOVANÉ] bol z ochorenia HCV vyliečený, takže aj keby sa pri práci poranil, nemohol by uvedeným vírusom infikovať iného človeka. V závere okresná prokuratúra podotkla, že sťažovateľ v zásade ani nevyčerpал právne prostriedky, ktoré mu priznáva zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd, pretože jednak mohol žiadať o preskúmanie postupu dozorujúceho prokurátora nadriadeným prokurátorom, jednak mohol využiť žiadosti v rámci inštančného konania vykonávaného zborom.

16. Ústavný súd zaslal vyjadrenie generálnej prokuratúry sťažovateľovi s možnosťou zaujať k nemu stanovisko v lehote desiatich dní odo dňa doručenia prípisu ústavného súdu. Sťažovateľ sa v ústavnom súdom ustanovenej lehote nevyjadril.

V.

Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti

17. Podstatou podanej ústavnej sťažnosti je námietka nedodržania pozitívneho záväzku štátu v podobe potreby zabezpečenia efektívneho rešpektovania sťažovateľovho súkromia a rodinného života. V tejto súvislosti sa sťažovateľ dovoľáva nedostatku rešpektovania účinnej trestnoprávnej ochrany, ktorá zahŕňa aj efektivitu postupu orgánov činných v trestnom konaní v prípade aktov týkajúcich sa sťažovateľovej telesnej a duševnej integrity. Sťažovateľ formuluje aj námietku nedostatku odôvodnenia uznesenia prokurátora.

18. Pokiaľ ide o sťažovateľom namietané porušenia ústavy a dohovoru, ústavný súd už v minulosti v rámci svojej rozhodovacej činnosti uviedol, že pozitívny záväzok štátu zabezpečiť efektívne rešpektovanie súkromia a rodinného života v zmysle čl. 19 ods. 2 ústavy a čl. 8 dohovoru môže implikovať požiadavku účinnej trestnoprávnej ochrany, najmä v prípade aktov dotýkajúcich sa telesnej a duševnej integrity jedinca a ďalších základných hodnôt a esenciálnych aspektov súkromného života. Pozitívny záväzok štátu v tomto smere môže zahŕňať aj požiadavku efektivity trestného vyšetrovania (rozsudok EŠLP zo 4. 12. 2003 vo veci M. C. proti Bulharsku, sťažnosť č. 39272/98; m. m. napr. II. ÚS 298/2021).

19. Ako vyplýva z obsahu ústavnej sťažnosti, sťažovateľ sa trestným oznámením domáhal trestného stíhania [REDAKOVANÉ] a svoj neúspech v tomto smere považoval za porušenie svojich základných práv podľa ústavy a práv podľa dohovoru. Ústavný súd však opakovane konštatuje, že právo na začatie trestného konania proti určitej osobe na základe podaného trestného oznámenia nepatrí medzi základné práva a slobody podľa druhej hlavy ústavy a ani ho nemožno odvodiť

z niektorého zo základných práv alebo slobôd (m. m. napr. II. ÚS 42/00, II. ÚS 398/09, III. ÚS 233/2010, IV. ÚS 423/09). Inak povedané, základné práva a slobody podľa druhej hlavy ústavy nie je možné vykladať v zmysle garancie úspechu v konaní či zaručenia práva na rozhodnutie, ktoré zodpovedá predstavám sťažovateľa. Rovnako ani z dohovoru nevyplýva právo na začatie a vedenie trestného stíhania proti tretej osobe (m. m. napr. II. ÚS 298/2021). Oznamovateľ preto nemá ústavou ani dohovorom zaručené (základné) právo, aby na podklade jeho trestného oznámenia bolo určité konanie kvalifikované ako trestný čin. Posúdenie, či je dôvod na začatie trestného stíhania alebo je potrebné prijať iné rozhodnutie v trestnom konaní, je vo výlučnej právomoci orgánov činných v trestnom konaní (m. m. napr. III. ÚS 46/2011, IV. ÚS 180/09). Vymedzenie trestného činu, stíhanie páchatel'a a jeho potrestanie je vecou vzťahu medzi štátom a páchatel'om trestného činu. Štát prostredníctvom svojich orgánov rozhoduje podľa pravidiel trestného konania, či bol trestný čin spáchaný a kto ho spáchal. Účelom tohto procesu je prioritne osvedčenie tohto vzťahu medzi páchatel'om a štátom a ochrana celospoločenských hodnôt, a nie bezprostredná ochrana individuálnych subjektívnych hmotných práv oznamovateľa trestného činu (m. m. napr. II. ÚS 298/2021).

20. Ak ide o sťažovateľom uvádzané dôkazné návrhy, ústavný súd opakovane konštatuje, že je výlučne na zvážení orgánov verejnej moci, vykonanie ktorého z dôkazov má pre rozhodnutie vo veci podstatný význam a vykonanie ktorého, naopak, nie je právne významné. Ústavný súd upriamuje pozornosť sťažovateľa na to, že pre vydanie rozhodnutia v trestnom konaní nie je podstatné, koľko dôkazov je vykonaných, ale aká je ich dôkazná sila (*argumenta ponderantur, non numerantur*; m. m. napr. III. ÚS 302/2022, III. ÚS 652/2022, IV. ÚS 366/2022). Oznamovateľ zároveň nemá ani ústavou alebo dohovorom zaručené právo dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov, resp. právo, aby orgány verejnej moci preberali alebo sa riadili ním prezentovaným výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov (m. m. napr. II. ÚS 298/2021).

21. Pokiaľ ide o odôvodnenie zamietajúceho uznesenia, ústavný súd v ňom identifikoval určité nesprávnosti, napríklad zmätočný odkaz na trestný čin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1 a 2 písm. b) Trestného zákona. Ústavný súd je však v zmysle čl. 124 ústavy povolaný prioritne na ochranu ústavnosti, nie zákonnosti, preto nie je v prvom rade oprávnený vykladať podústavné právo, ale len sledovať zlučiteľnosť výkladu iných orgánov verejnej moci a postupu, ktorým sa k svojim záverom dopracujú, s ústavou, ústavnými zákonmi a medzinárodnými zmluvami, ktoré majú prednosť pred zákonmi. Nie každú nezákonnosť teda možno automaticky považovať aj za porušenie ústavnosti (m. m. napr. II. ÚS 23/96, II. ÚS 193/06, II. ÚS 211/06, II. ÚS 576/2012, II. ÚS 503/2020, II. ÚS 546/2020, III. ÚS 79/2022, IV. ÚS 98/2020, IV. ÚS 378/2020). Navyše, ústavný súd už v minulosti v inej veci, v ktorej sťažovateľ namietal porušenie čl. 19 ústavy a čl. 8 dohovoru, dal sťažovateľovi do pozornosti deficit samostatného namietnutia porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktoré by spočívalo v arbitrárnosti zamietajúceho uznesenia (II. ÚS 298/2021; m. m. napr. II. ÚS 132/2022).

22. Ústavný súd uzatvára, že po preskúmaní sťažovateľovej veci neidentifikoval porušenie základného práva podľa čl. 19 ods. 2 ústavy, resp. práva podľa čl. 8 ods. 1 dohovoru uznesením prokurátora. Medzi uznesením prokurátora na jednej strane a obsahom základného práva podľa čl. 19 ods. 2 ústavy, resp. práva podľa čl. 8 ods. 1 dohovoru na druhej strane neexistuje

taká súvislosť, na ktorej základe by ústavný súd mohol vysloviť porušenie predmetných ustanovení ústavy a dohovoru.

23. Z uvedených dôvodov preto ústavnej sťažnosti sťažovateľa ústavný súd nevyhovел.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. januára 2023

Robert Šorl
predseda senátu